

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XVII. Gandia à morbo comitali liberata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

ad afflictissimos filios, aliquo solatio leuandos, qui sese iam frustra in omnia verterant; miseratione illorum præter solitum affectus; solebat enim iis patientiam ad incrementum meriti inculcare; dedit se in preces pro eorum liberatione, illamque impetrauit: scripsit enim consolatoriam ad Collegium Epistolam, qua perfecta Rector, ut vidit sanctum suam apud Deum intercessionem iis polliceri, pro exorata rem habuit, coactisque Patribus mirifice lætus Epistolam legit. Quæ velut exilij, foret lex inuiolabilis hostibus indicti, nunquam in posterum aut visu, aut strepitu quicquam domi molestiæ intulerunt. Nec mirum spiritus malignos fuisse Ignatij alumnis vsque adeo infestos, qui agentem in viuis Ignatium tam crudeliter habuerunt. Aliquando enim tentarunt præfocare, correptisque quasi manu fauces pressere, vi tanta ut elisa voce, & halitu pæne deficeret, donec agrè tandem pronunciatum Iesu nomen homicidas abegit: Læsis tamen faucibus raucedo diu mansit. Alias item noctu atrociter ab iis cæsus est, ut crepitu verberum, sanctique gemitu excitus socius in cubiculum ad eum accederet, inueniretque residentem in lectulo, & anhelum: cum autem secundo redisset eodem plagarum strepitu percussus, vetuit Ignatius moueri quicquid tandem exinde audiret. Suntque hæc odij argumenta quo ut meminuit præcedens liber, contestabantur dæmones, nullum sibi hostem orbe toto esse Ignatio peiorem, hostili sanè barbarie tam ipsum, & illius famam, quam eius filios vexarunt.

Iosepham Castelliam Gandiæ, morbi fontici tenebat genus quo efferebatur in rabiem, & in se dentibus sæuiebat, lacerandis insanè carnis propriis, aut si veraretur, in eos morsum stringens à quibus ut arreptitiam coherceri necessariò oportebat; mali vero accessu ponente, tam alto mærore ac tædio demersa, tanto corporis totius, quasi fustuatio tusa, cruciatu afflicta, & debilibus iacebat, ut mouere se lecto biduum non posset. Annos sedecim curam medicorum, remedia, & sumptus, morbi pernicacia fatigarat, cum auditis prodigijs quæ Gandiæ anno illo 1601. S. Ignatius edebat, certo quoque se in eorum partem venturam sperauit, si ei pro remedio supplicasset. Nocte igitur post morbi accessum quem passa fuerat, sibi iam reddita, implorare viri Dei manum; exponere illi diurnitatem, fœditatèque mali, misericordiam flagitare quæ mirè beneficis tam multos, etiam non ita egentes dignabatur. Huic prece orationem dominicam, & Virginis salutationem in eius honorem quinquies subiicit, quæ vix absoluerat recitando, cum fructum mox cepit petitiæ intercessionis: nam illa cordis deiectio, tristitiæ, cruciatuum, languoris calamitas, recedentis accessionis consuetæ reliquiæ, vanuerunt; ipsa perinde sana, & libera, ut si nunquam antea ægrotasset, comitiali quidem morbo nunquam dum vixit correpta est. Ab hinc decimus ibat dies, cum torminibus colicis paucas intra horas in supremum adducta discrimen, probatam suo vsu remedium iterat, & S. Ignatio confisa, recitatis ut ante quinquies, oratione Dominica, & Angeli salutatione ex templo ut antè integrè valuit.

FFF

Nec

XVII.

Gandia à morbo comitiali liberata.